

Ne-jsoucí a kvantifikace

Abychom mohli něco počítat, musíme mít k dispozici nějaké množství něčeho, nějakou mnohost, nějaké seskupení více členů. Zajisté, jak víme ze zkušenosti, nemusíme mít přitom k dispozici jen nějaký počet členů skutečných, ale můžeme být soustředěni i na členy pouze míněné. Nicméně pokud jde o členy skutečné, musí být od sebe nějak odděleny (nebo musí být aspoň oddělitelné a tak počítatelné). Antičtí atomisté měli za to, že jednotlivé atomy jsou od sebe odděleny prázdňem, tedy – jak by se nám mohlo zdát – něčím ne-jsoucím. Ale atomisté byli přesvědčeni, že prázdno je skutečné, tedy že je „něčím“, ergo „jsoucím“. Je však zřejmé, že prázdno „jest“, tedy „je jsoucí“, docela jinak, než jak „jsou jsoucí“ atomy. Docela podobně se to má např. i s hromadou cihel, jak byly vysypány z nákladního vozu. Cihly nejsou srovnány, vznikají mezi nimi mezery, jakoby kousky „ničeho“. Ty mezery jsou nepochybně skutečné, ale jsou to místa (event. místočka) bez cihel. Nechme stranou, že tam je samozřejmě vzduch (a byla by tam voda, kdyby náklad skončil ve vodě, např. v rybníku).

(Písek, 170929-1.)